

הבוס ניצל את תמימותי!

לרקוד בבתיקפה. לאט לאט הוא התחיל להביא אותי לדינדינו, הכיר לי אותם והתייחס אלי בעדינות ובחביבה. על נישואין לא דיברנו, בחודשים הראשונים. הוא לא אמר מילה על כך ואני לא רציתי להיות הראשוני. נה שתדבר על נישואין.

★ ★ ★ "קיימנו יחסים"

א הבתי אורו אבל לא רציתי להשיג פיל את כבודי בפניו ולדבר על נישואין — כי הוא היה גאה מאוד בכבודו ובמעמדו, כבן עשירים.

שנה אחרי שהתחלנו לצאת, הוא החל להיות יותר ויותר אינטימי אלי. הוא ניסה להתקרב אלי. אמרתי שאני מפחדת. שאני ספרדיה ואצלו מסתכלים על הדבר הזה בצורה הרבה יותר המורה. אמרתי שאינני רוצה שיקרה לי משהו לפני הנישואין. הייתי תמימה מאוד ופחדתי שאני עלולה להיכנס, חלילה, להריון.

הוא אמר לי: "אל תפחד, להיפך, את צריכה כבר להרגיש כאילו אני בעלך. אני רוצה להתחתן איתך." זאת הייתה הפעם הראשונה שהוא הזכיר עניין של חתונה. "אפי לו אם תיכנסו להריון", הוא אמר לי, "זה רק יעזור לנו להתחתן יותר מהר." רק אז שאלתי אותו אם ההורים שלו מסכימים ש'אנו נתחתן.

אמרתי לו: "אתה יודע שאני ממשפחה עניה." אך הוא אמר שזה לא משנה כלום בשבילו. הוא אמר שמכיוון שהוא בן יחיד, ההורים שלו יעשו את רצונו וכל מה ש'יקבש מהם. אני מתחתן איתך ולא עם מש'פחתך. אמר.

אהבתי אותו. הוא גם הביטיח לי להתחתן איתי. המשכתי עוד לפחד מיחסים קרובים, אבל הוא הצליח לשכנע אותי. היינו נפגישים בגנים בחיפה ושם היינו מקיימים את היחסים.

עכשיו כבר הרשיתי לעצמי לשאול אותו, לפעמים, מתי הוא חושב שנתחתן. הוא השיב לי בהתחמקות אבל עדיין בעדינות. "תראי, את צריכה להיות סבלנית עד שאקח איזה סכום כסף מאבי ואז נוכל להתחתן." טען. חייכתי וחייכתי. עד שהתחלתי לחשוש שאני בהריון. סיפרתי לו על הפחד שלי והוא שלח אותי לרופא לבדיקה. ביקש שאביא לו דו"ח של הרופא שיבדוק אותי. הרופא לא צריך היה לבדוק הרבה כדי לקבוע שאני בחודש השלישי של ההריון.

חשבתי שאני יוצאת מדעתי מרוב פחד. אבל התנחמתי כי האמנתי שאהובי יישא אותי סוף־סוף לאשה ובכך ייגמרו הצרות. בינתיים המשכתי לעבוד בבית־החרושת של אביו. עד שפעם קרא לי האב לפגוש לי שיחה. "שמעתי שאת הולכת עם בני ואת אוהבת אותו." הוא אמר לי בפנים רציניים. עניתי לו בשקט ובכבוד שזה נכון, שאנחנו מאוהבים ועומדים להתחתן.

★ ★ ★ התנאי — הפנה מזדאנותי

כ שהוא שמע את המילים האלה הש'תנה מראה פניו לגמרי. הוא התרגז נורא והתחיל לצעוק עלי: "אני לא ארשה בשום אופן שבני יקח לו לאשה אחת פועלת עניה!"

רדתי כולי. ביקשתי ממנו סליחה אם הוא התרגז מזה. התחננתי בפניו שלא יפ'רע לתוכניות שלנו. בכיתי. נפלתי לריצפה ונשקתי את הרגליים שלו.

פיתאום הוא שתק והתחיל לחשוב, הוא נראה כאילו מרחם עלי. בסוף אמר לי: "תראי, אני מסכים, בתנאי אחד. רק אם תסכימי לעשות הפלה." הבנתי שבנו סיפר לו על ההריון שלי. הייתי כל כך מזועזעת מהקושי שלו שבקושי יכולתי לדבר.

ביקשתי שיתן לי מספר ימים לחשוב. סיפרתי על כך לאהובי, בתקופה שהוא יעודד אותי במקצת. במקום זה הוא ייאש אותי עוד יותר. "תעשי כל מה שיבקשו ממך", הוא ייעץ לי. הייתי טיפשה ולא הבנתי שהוא תיכנן את כל עניין ההפלה יחד עם הוריו. באתי אל אביו ואמרתי לו שאני מסכימה. מה יכולתי לעשות? הוא קרא לבנו ואמר לו: "תקח אותה הביתה ותק'בוע פגישה עם אמה, שתקח אותה לרופאה וששם יעשו לה את ההפלה." לפני כן היה אהובי לקח אותי אליו

הביתה רק כאשר הוריו לא היו בדירה. בפני האמא שלו הרגשתי יותר חופשית. אמרתי לה שאינני רוצה לעשות את הה'פלה. אמרתי לה שאני פוחדת מאוד מכל העניין. אמרתי לה את הדברים האלה, כי באמת רציתי את הילד שלי. אבל אמו לא רצתה לשמוע. היא שיכנעה אותי. "זה ילך אחת־שתיים, תראי, אפילו לא תרגישי", אמרה.

ראיתי שאין לי ברירה, ולמחרת הלכתי איתה לרופאה. הרופאה לא הסכימה לעשות לי את ההפלה. להיפך, היא נתנה לי ויטא'מינים כי הייתי חלשה מאוד. כשיצאנו אמרה לי האם: "אתי אין לך מה לדבר. תגמרי עם בני."

סיפרתי לו מה שקרה והוא שמח יחד איתי. שאלתי אותו מתי ננשא כבר והוא ענה לי: "הבטחתי לך ואני לא רוצה שת'כירי לי כל הזמן. עכשיו כבר נתחתן אחת־שתיים."

המשכתי לעבוד אצל אביו. עד שהוא קרא לי שוב פעם למשרד ואמר לי שאלך הביתה ואונת. בנו קרץ לי בעין שאסכים. כששאל'תי את האב מה יהיה איתי, הוא אמר שבני כבר ידאג לי.

★ ★ ★ "הוא לקח אותי בכוח"

רוא ביקש ממני שאטלפן אליו בכל יום. עשיתי כך. המשכנו לצאת יחד עד שבאחת מהפגישות שלנו אמר לי: "אני רוצה שתעזבי את הבית שלך בתיפה ותעבי'רי לכמה ימים אל אחותך בתל־אביב. אני אחפש בנתיים דירה, וכשאמצא אותה, אביא אותך ונתחתן." לא הבנתי בשביל מה הוא צריך את כל הסיפור הזה. התפלאתי עוד יותר כשהוא אמר לי, באותה הדוגמנה, ש'אפילו כשנתחתן הוא לא רוצה שהמשפחות שלנו תהיינה בחתונה.

באותו זמן מת אבי וזה כאב לי מאוד. רציתי שאחרי המוות של אבי יהיה קצת שמה, אבל ויתרתי לו לבסוף. הסברתי לאמי את העניין. הרגשתי שזה כאב לה מאוד. אבל היא הבינה והסכימה. זאת הייתה הפעם הראשונה בחיי ששיקרתי לאמי.

למזלי הרע קיבלתי שטף דם ביום שבאתי לתל־אביב, ואחורי הכניסה אותי לבית החולים הוסה. הוא בא לבקר אותי שם. כמעט בכל יום הביא לי ממתקים ועתונים מצויירים והיה נחמד אלי. כל הזמן הוא היה שואל אותי: "מתי תבריאי ונוכל להת'חתן? מה עם הילד? האם הוא חי?" לא ידעתי למה הוא מתכוון. אבל זה התברר לי אחר כך בצורה הנוראה ביותר.

זה היה, נדמה לי, בפורים. בקושי הייתה תהלוכה גדולה. אני עמדתי בקושי על הרגליים (הייתי כבר בחודש החמישי להריון) אבל הוא סחב אותי איתו לראות את התה'לובה. נדחפנו בין ההמון. הרגשתי שאני עומדת להתעלף. אבל הוא הלך הלאה והלאה. באותו יום הוא גם החזיר אותי לחיפה אף־על־פי שרציתי עוד לנוח והייתי עוד זקוקה לטיפול רפואי.

בחיפה אמרתי לו שהרופאים אסרו עלי יחסים מיניים בחודשים הקרובים. אבל הוא לא רצה לשמוע על זה ולקח אותי בכוח. התביישתי לחזור הביתה. לא ידעתי מה אני לאמי. הוא עזר לי. "תגידי שהייתי מוכרח ללכת לצבא."

ובאמת אמרתי כך לאמי. הייתי חלשה מאוד. אמי סיפפה בי ועזרה לי להתאושש ולהבריא.

שבועיים אחר כך הוא גילה לי שמצא דירה בהדר־הכרמל.

★ ★ ★ "הוא אסר עלי לצאת מהבית"

אן התחילה תקופה הנוראה ביותר בחיי. הוא אמר לי כי שבועיים אחרי שניכנס לדירה נתחתן. הבאתי את הדברים שלי לדירה. הוא אמר לי לקנות כלי־מטבח. נתן לי רק 10 לירות ואת היתר אמר ש'אשלם בתשלומים. כל שבוע שתיים וחצי לירות.

באותו זמן, השתנה פיתאום לגמרי היחס שלו אלי. היה משאיר אותי בודדה בדירה הקרה בערב, ויצא לו לבלות לבד. לא היה יום אחד שלא היה יוצא לבלות בלילה.

אותי לא לקח איתו אף פעם. ולא רק זה. הוא אסר עלי אפילו לצאת מן הבית או לשוחח על משהו עם השכנים באותו בית.

לקניית אוכל הוא נתן חצי לירה ליום. הכסף הזה היה צריך להספיק בשביל שנינו. אמי הייתה באה אלי כמעט בכל יום. היא הייתה עוזרת לי לגנות ולסדר את הבית. התביישתי לספר לה שאין לנו מה לאכול. ביקשתי ממנה אם היא יכולה, אולי, להביא לפעמים את האוכל שאני מבשלת. אמרתי לה, בתור תירוץ, שאני רגילה לבישול של בית־אמא ואוהבת רק את האוכל שלה.

אמא הייתה מביאה לי את האוכל שבישלה בבית. הוא לא התבייש לאכול אותו בתיא'בון ולא שאל אף פעם אם זה לא קשה לי. אמי, אמי בעצמה קיבלה תמיכה מהעזרה הסוציאלית בחיפה.

אחרי שהייתי חודש ימים בבית־הסוהר שהוא סידר לי בתור דירה, ביקשתי ממנו שיקח אותי לטייל. התחננתי שיוציא אותי רק לטיוב קטן בעיר. אבל הוא סירב בי גסות. כשהתחלתי לבכות הוא תפס אותי וזרק אותי בכוח על המיטה. קיבלתי מכה איומה מהברזל של המיטה. הוא לא ניגש להרים אותי. עזב אותי במקום ששכבתי ויצא מהבית.

הרגשתי שהכוחות עוזבים אותי ושאיני כמעט מתפוצצת. בשארית כוחותי התרוממתי וירדתי אל בעלת־הבית שגרה באותו בניין. הם השכיבו אותי במיטה וביקשו שאשאר לישון אצלם. לא רציתי. פחדתי ממנו, כי הוא איים עלי שלא אדבר עם אף אחד מה'שכנים.

כששמעתי את המכונית שלו בחוץ, מיהרתי לעלות בחזרה לדירה שלנו. ביקשתי ממנו שיביא לי רופא. הוא רק אמר לי: "תישני." עלי יעבור." בכיתי מרוב כאבים. הוא צעק עלי ומיטתו שלא אפריע לו לישון. כשלא הפסקתי, הוא קם, לקח את השמיכה וסתם לי את הפה.

★ ★ ★ "אמי גירשה אותי"

פחדתי שהוא רוצה לחנוק אותי. הוא קשר לי את הפה. נבהלתי וני'סיתי לברוח. הוא רדף אחרי. תפס אותי, סחב אותי פני'מה והתחיל לדבר אלי ב'טובות. אמרתי לו: "קח אותי" רק לרופא. יותר אני לא מבקשת ממך." הוא הביא כוס קוניאק גדולה ואמר לי שאשתה וזה יעזור לי. אני לא שותה אף פעם, ולא רציתי. הוא פתח לי את ה'פה ושפך לי את ה'קוניאק לגרון. זה בער. צרחתי מרוב כאבים. הוא עזב אותי כך, מת'פלת מכאבים, ושכב לישון.

בבוקר ביקשתי שוב שיקח אותי לרופא. הוא אמר שיחכה לי ל'מטה. בקושי נגררתי למטה במדרגות. הלכנו לרופא. הרופא נתן לי זריקה ושלה או'רתי מיד לבית חולים רמב"ם. באותו יום יל'דתי תינוק ב'חודש הששי לי'הריון. הוא חי רק שלושה ימים.

המיסכן הזה. אביו של התינוק היה מבקר אותי בבית החולים. יום אחד הוא אמר לי ששינה את דעתו. הוא לא רוצה להתחתן ואם אני מסכימה, נוכל להמשיך לחיות בלי להתחתן.

אמרתי לו שישתלק ממני אם אינו רוצה בנישואין. אמרתי שאינני מחפשת גבר למיטה בלבד. הוא אמר שעוד אצטרע על כך. הוא הוציא את חפציו מהדירה ו'הסתלק. חזרתי לעבודה. אבל אל משפחתי לא יכולתי לחזור — כי הייתי מוכרחה לספר לאמי כל מה שקרה. כשהיא שמעה על כך גירשה אותי מהבית.

בעלי־הבית בו גרתי עם אהובי הסכימו שאגור בדירה שלהם. אהובי ניסה לפייס אותי. הוא בא אלי בשעת העבודה והבטיח כי יתחתן איתי ולא ישמע לעצת אף אחד. שאלתי "מתי?" הוא אמר: "כשאחזור מהמ'ר לואים, נתחתן וניסע לאילת." הוא הבטיח לי.

הייתי עדיין מאוהבת בו. האמנתי לו שוב והסכמתי. אבל כאב לי שהוא רוצה לעשות את זה בניגוד לרצון הוריו, והם ישנאו אותי בגלל זה כל החיים.

הלכתי וסיפרתי לאביו על התוכנית שלנו. מאותו יום לא ראיתי יותר את הבן. כתבתי לו מכתב וביקשתי שיענה לי מה יהיה בגורלי. הוא אפילו לא ענה לי. במקום זה פיסר אותי אביו מעבודתי. נשארתי בלי פרנסה. מעט הכסף שקיבלתי מאמי ומדודי, כמתנת חתונה, הוא לקח לעצמו.

כשביקש אביו לפטר אותי, אמרו לו מההסתדרות כי אני פועלת טובה ואין סיבה לפטר אותי. אך הוא התעקש: "אני לא יכל להחזיק בחורה שרוצה להגיש משפט נגד הבן שלי." הסביר להם.

כתבתי כמה מכתבים אל אמי — והיא לא ענתה לי. בסוף העזתי ללכת אליה. בכיתי וביקשתי סליחה, והיא הסכימה לקבל אותי בחזרה.

אחרי שחייכתי לשוא לתשובה כלשהי מ'אהובי, והוא התעלם ממני לגמרי, פניתי ל'בית המשפט. אינני רוצה שהוא יחשוב כי בגלל כספו הוא יכול לפתות נערה תמימה כמוני, רק בגלל זה שאני עניה. אני מקוה שהפ'ר־שה הנוראה שעברה עלי ושמישה לי שיעור בחיים, תש'מש אזהרה גם לנע'רות אחרות.

מגישת המשפט: פועלת המוענת שכוחתה